Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
GERARD HOGAN IŠVADA,
pateikta 2020 m. rugsėjo 3 d.[1]

Byla C-637/19

BY
prieš
CX

(*Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen* (Svea apeliacinis teismas, veikiantis kaip apeliacinis teismas, nagrinėjantis intelektinės nuosavybės ir ekonomines bylas, Stokholmas, Švedija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Direktyva 2001/29/EB –Autorių teisių ir gretutinių teisių tam tikrų aspektų suderinimas – 3 straipsnio 1 dalis – Viešo paskelbimo teisė – 4 straipsnio 1 dalis – Platinimo teisė – Sąvokos „viešas“ reikšmė – Saugomo kūrinio kopijos perdavimas teismui kaip įrodymo – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija – 47 straipsnis – Teisė į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą – 17 straipsnio 2 dalis – Intelektinės nuosavybės teisė“

I. Įžanga

1. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2019 m. rugpjūčio 27 d., pateiktas dėl dviejų privačių asmenų BY ir CX ginčo civilinėje byloje[2], kuri dabar nagrinėjama *Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen* (Svea apeliacinis teismas, veikiantis kaip apeliacinis teismas, nagrinėjantis intelektinės nuosavybės ir ekonomines bylas, Stokholmas, Švedija). Joje keliami gana svarbūs klausimai dėl ES teisės aktų dėl autorių teisių ir nacionalinės informacijos laisvės, taip pat teisės į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą (šios teisės garantuojamos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsnyje) sąveikos.

2. Konkrečiai kalbant, ar autorių teisių saugomo kūrinio (šiuo atveju – fotografijos) atskleidimas nacionalinio teismo nagrinėjamoje byloje reiškia „viešą paskelbimą“ ir (arba) „viešą platinimą“, kaip tai suprantama pagal 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo[3] 3 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį?

3. Vis dėlto prieš pradedant nagrinėti šį klausimą visų pirma būtina nurodyti reikšmingus teisės aktus.

1 Originalo kalba: anglų.

2 Pažymėtina, kad iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą neaišku, koks iš tikrųjų yra aptariamos civilinės bylos pobūdis, ir ar aptariami įrodymai yra reikšmingi ją nagrinėjant.

3 OL L 167, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230; klaidų ištaisymas: OL L 314, 2008 11 25, p. 16.

II. Teisinis pagrindas

A. Tarptautinė teisė

4. Pasaulinė intelektinės nuosavybės organizacija (PINO) 1996 m. gruodžio 20 d. Ženevoje priėmė PINO autorių teisių sutartį (toliau – ATS). 2000 m. kovo 16 d. Tarybos sprendimu 2000/278/EB ATS buvo patvirtinta Europos bendrijos vardu [4].

5. ATS 6 straipsnyje „Platinimo teisė“ nustatyta:

„1. Literatūros ir meno kūrinių autoriai turi išimtinę teisę suteikti leidimą padaryti jų kūrinių originalus ar jų kopijas viešai prieinamus, juos parduodant ar kitaip perduodant nuosavybėn.

<…>“

B. Europos Sąjungos teisė

6. Direktyvos 2001/29 3, 9, 10, 15 ir 31 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„3) Siūlomas derinimas padės įgyvendinti keturias vidaus rinkos laisves ir yra susijęs su pagrindinių teisės, ypač nuosavybės teisės, įskaitant intelektinę nuosavybę, saviraiškos laisvės ir visuomenės intereso principų laikymusi.

<…>

9) Kiekvienas autorių teisių ir gretutinių teisių derinimas turi būti grindžiamas aukšto lygio apsauga, nes tokios teisės yra labai svarbios intelektinei kūrybai. Jų apsauga padeda užtikrinti kūrybingumo palaikymą ir plėtojimą autorių, atlikėjų, prodiuserių, vartotojų, kultūros, pramonės ir apskritai visuomenės labui. Dėl to intelektinė nuosavybė yra pripažinta sudedamąja nuosavybės dalimi.

10) kad autoriai ar atlikėjai galėtų tęsti kūrybinį ir meninį darbą, už savo darbo naudojimą jie turi gauti teisingą atlyginimą; jį turi gauti ir prodiuseriai, kad galėtų finansuoti šį darbą. Investicijos, kurių reikia tokiems produktams, kaip fonogramos, filmai ar daugialypės terpės kūriniai[,] sukurti ir užsakomosioms paslaugoms („on-demand“) tiekti, yra didelės. Tinkama teisinė intelektinės nuosavybės teisių apsauga yra būtina, kad būtų galima garantuoti galimybes gauti tokį atlyginimą ir patenkinamą investicijų grąžą.

<…>

15) 1996 m. gruodį Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos (PINO, angl. WIPO) iniciatyva surengtoje diplomatinėje konferencijoje buvo priimtos dvi naujos tarptautinės sutartys – PINO autorių teisių sutartis ir PINO atlikimų ir fonogramų sutartis, skirtos atitinkamai autorių teisių apsaugai ir atlikėjų bei fonogramų gamintojų apsaugai. Šios tarptautinės sutartys gerokai modernizuoja tarptautinę autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugą, ypač atsižvelgiant į vadinamąjį skaitmeninį sąrašą, ir patobulina kovos su piratavimu priemones pasauliniu mastu. Bendrija ir dauguma valstybių narių jau pasirašė šias tarptautines sutartis ir imamasi priemonių, kad Bendrija ir valstybės narės jas ratifikuotų. Šia direktyva taip pat siekiama įgyvendinti kai kuriuos naujus tarptautinius įsipareigojimus.

4 2000 m. kovo 16 d. Tarybos sprendimas 2000/278/EB dėl PINO autorių teisių sutarties ir PINO atlikimų ir fonogramų sutarties patvirtinimo Europos bendrijos vardu (OL L 89, 2000, p. 6; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 33 t., p. 208).

<…>

31) Turi būti išlaikyta derama pusiausvyra tarp įvairių kategorijų teisių turėtojų teisių ir interesų, taip pat tarp įvairių kategorijų teisių turėtojų ir saugomų objektų naudotojų. Valstybių narių nustatytos ir šiuo metu egzistuojančios išimtys ir teisių apribojimai turi būti iš naujo įvertinti atsižvelgiant į naują elektroninę terpę. Egzistuojantys išimčių ir tam tikrų teisių apribojimų skirtumai turi tiesioginį neigiamą poveikį autorių teisių ir gretutinių teisių vidaus rinkos veikimui. Tokie skirtumai galėtų dar labiau išryškėti numatant tolesnę kūrinių tarpvalstybinio naudojimo ir tarptautinės veiklos plėtrą. Siekiant užtikrinti deramą vidaus rinkos veikimą, tokios išimtys ir apribojimai turėtų būti darniau apibrėžti. Jų derinimo laipsnis turėtų būti grindžiamas jų poveikiu sklandžiam vidaus rinkos veikimui.“

7. Šios direktyvos 3 straipsnyje „Teisė viešai paskelbti kūrinius ir teisė kitus objektus padaryti viešai prieinamus“ nustatyta:

„1. Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą skelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinamais tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.

<…>“

8. Direktyvos 2001/29 4 straipsnyje „Platinimo teisė“ nustatyta:

„1. Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį viešą jų kūrinių originalo ar jo kopijų platinimą parduodant ar kitais būdais.

<…>“

9. Direktyvos 2001/29 5 straipsnio „Išimtys ir apribojimai“ 3 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės 2 ir 3 straipsniuose nustatytoms teisėms gali nustatyti išimtis arba apribojimus šiais atvejais, kai:

<…>

e) naudojama visuomenės saugumo tikslais arba siekiant užtikrinti tinkamą administracijos, parlamento ar teismo procesinių veiksmų atlikimą ar pranešimą apie juos;

<…>“

C. Nacionalinės teisės nuostatos

10. *Lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk (upphovsrättslagen)* (1960 m. įstatymas Nr. 729 dėl autorių teisių į literatūros ir meno kūrinius, toliau – Autorių teisių įstatymas) 2 straipsnyje nustatyta:

„[(1)] Atsižvelgiant į apribojimus, kuriuos numato šis įstatymas, autorių teisės apima išimtinę teisę disponuoti kūriniu jį atgaminant ar padarant viešai prieinamą, neatsižvelgiant į tai, ar tai yra originalus kūrinys, pakeista jo versija, vertimas, pritaikyta literatūrinė, meninė ar kitomis priemonėmis sukurta versija.

[(2)] Bet koks tiesioginis ar netiesioginis, laikinas arba nuolatinis viso arba dalies kūrinio atgaminimas bet kokiomis priemonėmis ir bet kokia forma laikomas reprodukcija.

[(3)] Kūrinys padaromas viešai prieinamas šiais atvejais:

1) kūrinį viešai paskelbus. Kūrinys viešai paskelbiamas, kai jis, naudojantis laidinėmis ar belaidžio ryšio priemonėmis, yra padaromas viešai prieinamas kitoje vietoje nei ta, kurioje visuomenė gali susipažinti su tuo kūriniu. Viešas paskelbimas apima tokį paskelbimą, kai visuomenės nariai su kūriniu gali susipažinti savo pasirinktoje vietoje ir savo pasirinktu laiku;

<…>

4) kai kūrinio reprodukciją siūloma parduoti, nuomoti ar ja naudotis arba ji yra kitaip viešai platinama.

Bet koks kūrinio paskelbimas arba atlikimas, kai tai skirta plačiam, tačiau uždaram specialistų ratui, atsižvelgiant į atvejį, laikomas viešu paskelbimu arba viešu atlikimu.“

11. Autorių teisių įstatymo 49a straipsnyje nurodyta:

„Fotografijos autorius turi išimtinę teisę tą fotografiją atgaminti ir padaryti ją viešai prieinamą. Teisė galioja, nepaisant to, ar naudojamas atvaizdo originalas, ar pakeista jo forma, taip pat naudojamo būdo.“

12. Pagal *tryckfrihetsförordningen* (Spaudos laisvės įstatymas) 2 skyriaus 1 straipsnį saviraiškos laisvės ir pliuralistinės informacijos skatinimas apima kiekvieno asmens teisę susipažinti su viešaisiais dokumentais. Spaudos laisvės įstatymas yra vienas iš keturių pagrindinių Švedijos įstatymų, turinčių ypatingą ir specialų statusą, panašų į tą, kuris kitose valstybėse narėse suteiktas konstitucijai.

13. Spaudos laisvės įstatyme taip pat nustatyta, *inter alia*, kad visi teismui pateikti bet kokios formos procesiniai dokumentai yra viešieji dokumentai. Taigi, pagal Spaudos laisvės įstatymo 2 skyriaus 1 straipsnį bet kas gali prašyti leisti susipažinti su teismui pateiktu procesiniu dokumentu. Tačiau tai pagrindinei taisyklei taikoma išimtis, susijusi su konfidencialia informacija.

14. Principas yra toks, kad teisė susipažinti su dokumentais taip pat yra susijusi su dokumentais, kuriems taikomos autorių ir gretutinės teisės.

III. Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės ir prašymas priimti prejudicinį sprendimą

15. BY ir CX yra fiziniai asmenys; jie abu turi po interneto svetainę. Civiliniuose teismuose nagrinėjant ankstesnį ginčą CX kaip įrodymą toje byloje nusiuntė BY svetainės teksto puslapį, kuriame buvo fotografija. Taigi fotografija priskiriama prie bylos dokumentų.

16. BY teigia turintis autorių teises į tą fotografiją ir prašo, kad CX būtų nurodyta atlyginti žalą, pirma, už autorių teisių pažeidimą ir, antra, už specialios apsaugos, garantuojamos fotografijoms pagal Autorių teisių įstatymo 49a straipsnį, pažeidimą. CX ginčija bet kokį įpareigojimą atlyginti žalą ir teigia, kad atskleidus medžiagą teismo procese autorių teisės nebuvo pažeistos.

17. *Patent- och marknadsdomstolen* (Intelektinės nuosavybės ir ekonominių bylų teismas, Švedija), išnagrinėjęs bylą pirmąja instancija, konstatavo, kad fotografija buvo saugoma gretutinių autorių teisių, t. y. pagal specialią apsaugą, kuri garantuojama fotografijoms. Tačiau tas teismas nustatė: kadangi fotografija jam buvo pateikta kaip procesinis dokumentas, bet koks trečiasis asmuo gali prašyti ją

pateikti pagal taikomas Švedijos konstitucinio įstatymo dėl teisės susipažinti su dokumentais nuostatas. Nors *Patent- och marknadsdomstolen* (Intelektinės nuosavybės ir ekonominių bylų teismas) padarė išvadą, kad CX tą fotografiją viešai išplatino, kaip tai suprantama pagal Autorių teisių įstatymą, jis nusprendė, kad nebuvo nustatyta, jog BY patyrė žalos, todėl jo ieškinį atmetė.

18. Dėl šio sprendimo BY pateikė apeliacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

19. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad visų pirma jam reikia nuspręsti dėl klausimo, ar tos fotografijos kopijos persiuntimas teismui atliekant procesinį veiksmą yra neteisėtas kūrinio padarymas prieinamo, kaip tai suprantama pagal reikšmingus nacionalinės teisės aktus dėl autorių teisių, t. y. viešas kūrinio platinimas arba viešas jo paskelbimas.

20. Neginčijama, kad fotografijos elektroninė kopija buvo elektroniniu būdu (el. paštu) nusiųsta šalių ginčą nagrinėjančiam teismui. Nacionalinis teismas taip pat siekia išsiaiškinti, ar galima laikyti, kad teismas šiais tikslais patenka į sąvokos „viešas“ taikymo sritį.

21. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad autorių teisių saugomo kūrinio pateikimo teismui civilinėje byloje atveju yra neaiškumų dėl sąvokų „viešas paskelbimas“ ir „viešas platinimas“ aiškinimo Sąjungos teisėje. Todėl kyla klausimas, pirma, ar galima laikyti, kad teismas patenka į sąvokų „visuomenė“ ar „viešas“, kaip jos suprantamos pagal Direktyvą 2001/29/EB, taikymo sritį, ir, antra, ar taikant Direktyvos 2001/29/EB 3 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį sąvokos „viešas“ reikšmė turi būti vienoda.

22. Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Teisingumo Teismas yra konstatavęs, jog viešumo samprata yra susijusi su neribotu potencialių kūrinio gavėjų skaičiumi, be to, apima pakankamai didelį asmenų skaičių. Teisingumo Teismas taip pat pažymėjo, kad siekiama kūrinį bet kuriuo tinkamu būdu padaryti prieinamą „asmenims apskritai“, o ne atskiriems privačiai grupei priklausantiems asmenimis [5].

23. Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad sąvoka „platinimas“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį, reiškia tą patį kaip formuluotė „padaryti <…> viešai prieinamus, juos parduodant“ pagal ATS 6 straipsnio 1 dalį. Tačiau iš 2015 m. gegužės 13 d. Sprendimo *Dimensione Direct Sales ir Labianca* (C-516/13, EU:C:2015:315) atrodo, jog tam, kad saugomas kūrinys būtų laikomas „viešai platinamu“ pakanka, kad jis būtų pateiktas visuomenės nariui.

24. Taip pat reikia išsiaiškinti, ar procesinio dokumento pateikimas teismui, nepaisant to, ar jis pateikiamas kaip fizinis dokumentas (popierine forma), ar kaip el. pašto priedas, yra „viešas paskelbimas“ ar „viešas platinimas“, nes toks dokumento perdavimas abiem atvejais turi tokį pat poveikį ir naudojamas tuo pačiu tikslu.

25. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad nei tas teismas, nei jo darbuotojai negali būti laikomi visuomene pagal bendrąją šios sąvokos prasmę. Tačiau šių asmenų negalima laikyti priklausančiais privačiai grupei.

26. Be to, kaip nurodė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nors asmenų, kurie gali susipažinti su kūriniu po jo perdavimo, skaičius iš tiesų apima tik teismo darbuotojus, šis skaičius neabejotinai gali kisti ir jį nuo pat pradžių reikia laikyti dideliu. Galiausiai nacionaliniame įstatyme numatyta, kad bet kas turi teisę susipažinti su teismo gautais dokumentais.

5 Žr. 2016 m. gegužės 31 d. Sprendimą *Reha Training* (C-117/15, EU:C:2016:379, 41 ir 42 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

27. Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas sustabdė bylos nagrinėjimą ir pateikė Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar Direktyvos [2001/29] 3 straipsnio 1 dalyje ir 4 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta sąvoka „viešas“ turi vienodą reikšmę?

2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar turi būti laikoma, kad teismas patenka į sąvokos „viešas“, kaip ji suprantama pagal tas nuostatas, taikymo sritį?

3. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai:

   a) ar tais atvejais, kai saugomas kūrinys pateikiamas teismui, tas teismas gali patekti į sąvokos „viešas“ taikymo sritį?

   b) Jeigu saugomas kūrinys išplatinamas teismui, ar tas teismas patenka į sąvokos „viešas“ taikymo sritį?

4. Ar tai, kad nacionalinės teisės aktuose nustatytas bendrasis galimybės susipažinti su viešaisiais dokumentais principas, pagal kurį bet kuris prašymą pateikęs asmuo gali susipažinti su teismui perduotais procesiniais dokumentais, išskyrus atvejus, kai juose yra konfidencialios informacijos, turi įtakos vertinimui, ar saugomo kūrinio perdavimas teismui reiškia „viešą paskelbimą“ arba „viešą platinimą“?“

IV. Procesas Teisingumo Teisme

28. Europos Komisija pateikė rašytines pastabas.

29. Teisingumo Teismas Švedijos vyriausybei pateikė kelis rašytinius klausimus. Į šiuos klausimus Švedijos vyriausybė atsakė 2020 m. gegužės 6 d.

V. Analizė

A. Dėl pirmojo klausimo

30. Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia sužinoti, ar Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje ir 4 straipsnio 1 dalyje vartojama sąvoka „viešas“ turi vienodą reikšmę [6].

31. Vykstant SESV 267 straipsnyje įtvirtintai nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo bendradarbiavimo procedūrai, pastarasis teismas nacionaliniam teismui turi pateikti naudingą atsakymą, kuris leistų išspręsti nagrinėjamą bylą. Tokiu atveju Teisingumo Teismui gali reikėti iš visos prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pateiktos informacijos, ypač iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvuojamosios dalies, atrinkti Sąjungos teisės klausimus, kuriuos reikia išaiškinti atsižvelgiant į pagrindinės bylos dalyką, ir performuluoti prejudicinius klausimus [7].

6 Direktyvoje 2001/29 sąvoka „viešas“ neapibrėžta.

7 Pagal analogiją žr. 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Nederlands Uitgeversverbond ir Groep Algemene Uitgevers* (C-263/18, EU:C:2019:1111, 31 ir 32 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

32. Manau, kad Teisingumo Teismui nebūtina atsakyti į pirmąjį klausimą, todėl kitus klausimus reikia performuluoti. Šiuo klausimu iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą 3 ir 6 punktų matyti, kad saugoma fotografija [8], kuri yra prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamos bylos dalykas, buvo el. paštu išsiųsta civiliniams teismams kaip įrodymas jų nagrinėjamoje byloje.

33. Pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį autoriai turi išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą skelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinamų tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku. Tos direktyvos 4 straipsnio 1 dalyje taip pat nustatyta, kad autoriai turi išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį viešą jų kūrinių originalo ar kopijų platinimą parduodant ar kitais būdais. Be to, Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad ši teisė laikoma išnaudota, kai teisių turėtojas pirmą kartą parduoda kūrinio originalą ar jo kopiją Europos Sąjungoje ar kitaip perleidžia jo nuosavybę arba tai daroma jo sutikimu [9].

34. Iš, *inter alia*, 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Nederlands Uitgeversverbond ir Groep Algemene Uitgevers* (C-263/18, EU:C:2019:111) 39–45, 51 ir 52 punktų matyti, jog tam, kad kūrinys būtų laikomas viešai platinamu pagal Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalį, jis turi būti išleistas į apyvartą kaip fizinės kopijos, materialūs daiktai ar materialūs objektai [10]. Tas konkretus Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalyje numatytas reikalavimas neįvykdomas, kai kūrinys perduodamas nematerialia forma el. paštu [11].

35. Mano nuomone, kūrinio perdavimas el. paštu yra kūrinio paskelbimas arba jo padarymas viešai prieinamo laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, kai su kūriniu galima susipažinti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku, kaip numatyta Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalyje. Tačiau pagrindinis klausimas šioje byloje – ar toks kūrinio perdavimas yra jo „viešas“ paskelbimas arba padarymas viešai prieinamo, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį [12].

36. Manau, kad šioje byloje Teisingumo Teismui nebūtina pateikti Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalies išaiškinimo.

8 Pagal analogiją žr. 2018 m. rugpjūčio 7 d. Sprendimo *Renckhoff* (C-161/17, EU:C:2018:634) 14 punktą, kuriame Teisingumo Teismas priminė, kad fotografija gali būti saugoma autorių teisių su sąlyga, kad tokia fotografija yra autoriaus asmenybę atspindintis intelektinis kūrinys, sukurtas laisvai ir kūrybingai pasirenkant šios fotografijos kūrybos priemones.

9 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimas *Nederlands Uitgeversverbond ir Groep Algemene Uitgevers* (C-263/18, EU:C:2019:1111, 35 ir 36 punktai).

10 Šias sąvokas vartoju sinonimiškai tik kaip pavyzdį. Tačiau manau, kad „viešas platinimas“ vyksta realiame, o ne virtualiame pasaulyje, todėl į apyvartą turi būti išleistas fizinis arba materialus objektas.

11 Be to, 2018 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Syed* (C-572/17, EU:C:2018:1033) 22 ir 26 punktuose Teisingumo Teismas konstatavo, kad viešam platinimui būdingos kelios operacijos, apimančios veiksmus bent jau nuo pardavimo sutarties sudarymo iki jos įvykdymo pristatant prekes vienam iš visuomenės narių. Be to, Direktyvos 2001/29 4 straipsnio 1 dalyje apibrėžtą platinimo teisę galima pažeisti veiksmu, atliekamu prieš parduodant autorių teisės saugomą kūrinį ar jo kopiją be šios teisės turėtojo leidimo ir turint tikslą įvykdyti tokį pardavimą. Iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad fotografijos perdavimas kaip įrodymas teismo procese nelaikomas to kūrinio pardavimu ar nuosavybės teisių į jį perdavimu arba pasiruošimu tą kūrinį parduoti.

12 Pagal suformuotą jurisprudenciją sąvoka „viešas paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, apima du kumuliacinius elementus, t. y. kūrinio paskelbimą ir šio kūrinio paskelbimą viešai. Dėl pirmojo iš šių elementų, t. y. „paskelbimo“, buvimo iš Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalies matyti: kad kūrinys būtų laikomas „paskelbtu“, pakanka, be kita ko, kad jis būtų pateiktas visuomenei taip, kad ją sudarantys asmenys turėtų galimybę su juo susipažinti, o tai, ar jie šia galimybe pasinaudojo, reikšmės neturi. Kiek tai susiję su antruoju iš nurodytų elementų, t. y. su tuo, kad saugomas kūrinys turi būti „viešai“ paskelbtas, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad sąvoka „viešas“ susijusi su neribotu potencialių adresatų skaičiumi, be to, apima pakankamai didelį asmenų skaičių. Žr. 2018 m. rugpjūčio 7 d. Sprendimą *Renckhoff* (C-161/17, EU:C:2018:634, 19, 20 ir 22 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija). 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Nederlands Uitgeversverbond ir Groep Algemene Uitgevers* (C-263/18, EU:C:2019:1111) 68 punkte Teisingumo Teismas priminė, kad sąvoka „viešas“ apima tam tikrą *de minimis* ribą, o tai reiškia, kad ši sąvoka neapima pernelyg menko atitinkamų asmenų skaičiaus, ir, kita vertus, kad siekiant nustatyti tą skaičių reikia atsižvelgti į kumuliacinį poveikį, kuris atsiranda dėl saugomo kūrinio padarymo viešai prieinamo potencialiems adresatams jį parsisiunčiant. Taigi, visų pirma reikia atsižvelgti ne tik į tai, kiek asmenų turi prieigą prie kūrinio tuo pat metu, bet ir į tai, kiek iš jų turi prieigą vienas paskui kitą.

37. Bet kuriuo atveju, neatsižvelgiant į tai, ar pagrindinės bylos aplinkybėms gali būti taikoma Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalis ar netgi 4 straipsnio 1 dalis, kaip matyti iš 2015 m. gegužės 13 d. Sprendimo *Dimensione Direct Sales ir Labianca* (C-516/13, EU:C:2015:315, 34 punktas), Direktyva 2001/29 turi būti aiškinama taip, kad būtų užtikrinta veiksminga ir griežta autorių teisių turėtojo apsauga.

38. Šis griežtas reikalavimas papildomai patvirtinamas Chartijos 17 straipsnio 2 dalyje, kurioje nustatyta, kad intelektinė nuosavybė „turi būti saugoma“ [13].

39. Atsižvelgdamas į šiuos reikalavimus toliau nagrinėsiu kitus prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pateiktus klausimus, juos tinkamai performulavęs.

B. Dėl antrojo, trečiojo ir ketvirtojo klausimų

40. Nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo antrasis, trečiasis ir ketvirtasis klausimai iš dalies sutampa, jais iš esmės siekiama išsiaiškinti, ar autorių teisių saugomos medžiagos atskleidimas teismui el. paštu nagrinėjant bylą gali būti laikomas viešu paskelbimu, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, ir, jei taip, kokiomis sąlygomis? Pirmiausia aptarsiu šiuos bendruosius klausimus, o tada atsakysiu į konkrečius pateiktus klausimus.

41. Pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį garantuojama apsauga grindžiama tuo, kad autorių teisių turėtojas turi teisę į apsaugą, kad autorių teisių saugoma medžiaga nebūtų „viešai“ paskelbta arba padaryta „viešai“ prieinama [14]. Taigi, atsižvelgiant į Direktyvos 2001/29 5 straipsnyje nustatytas išimtis ir apribojimus, trečiasis asmuo, norėdamas atlikti bet kokius kūrinio viešo paskelbimo veiksmus, turi gauti išankstinį kūrinio autoriaus sutikimą.

42. Nors saugomą medžiagą pateikus trečiosioms šalims, atliekančioms administracines ar teismines funkcijas, atsižvelgiant į galimą susijusių žmonių skaičių tikrai gali būti viršijama „tam tikra *de minimis* riba“ [15], manau, kad paprastai tai būtų laikoma „viešu skelbimu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, nes, nors tie asmenys savaime nelaikomi sudarančiais privačią grupę [16], jiems vis tiek būtų taikomi apribojimai atsižvelgiant į jų oficialių funkcijų pobūdį. Konkrečiai kalbant, tie asmenys neturėtų teisės su autorių teisių saugoma medžiaga elgtis taip, tarsi autorių teisių apsauga jai netaikoma.

43. Pavyzdžiui, bylos šaliai tokią medžiagą pateikus teismo pareigūnams ar teismines pareigas atliekantiems asmenims vykstant teismo procesui, atskirai šis veiksmas ne tik nėra svarbus ekonominiu atžvilgiu [17], bet ir jį atlikus tos medžiagos gavėjams nebūtų sudarytos sąlygos su ja elgtis taip, kaip jie pageidauja. Galiausiai pagal šį pavyzdį medžiaga tokiems asmenims būtų pateikta jiems atliekant administracines arba, atsižvelgiant į atvejį, teismines funkcijas ir jiems norint toliau atgaminti, paskelbti ar platinti tokią medžiagą būtų taikomi tam tikri tiesioginiai arba numanomi nacionalinėje teisėje numatyti teisiniai ir etiniai apribojimai, įskaitant autorių teisėje nustatytus apribojimus.

13 2018 m. rugpjūčio 7 d. Sprendimo *Renckhoff* (C-161/17, EU:C:2018:634) 18 punkte Teisingumo Teismas priminė, jog iš Direktyvos 2001/29 4, 9 ir 10 konstatuojamųjų dalių matyti, kad jos pagrindinis tikslas yra nustatyti aukšto lygio autorių apsaugą, leidžiančią jiems gauti teisingą atlygį už jų kūrinių naudojimą, visų pirma kai jie viešai paskelbiami. Tai reiškia, kad sąvoką „viešas paskelbimas“ reikia aiškinti plačiai, kaip aiškiai nurodyta direktyvos 23 konstatuojamojoje dalyje.

14 Komisija mano, kad sąvokos „viešai“ ir „visuomenė“ reiškia fizinius asmenis, taigi nereiškia institucijų ar jurisdikcijų. Tačiau nesutinku, kad sąvokos „viešai“ ir „visuomenė“ apribotos tik fizinių asmenų, ir manau, kad jos taip pat gali apimti juridinius asmenis, pavyzdžiui, bendroves.

15 Tokia grupė gali nebūti maža ar nereikšminga – jai gali priklausyti gana didelis žmonių skaičius. Žr. 2016 m. gegužės 31 d. Sprendimą *Reha Training* (C-117/15, EU:C:2016:379, 43 punktas).

16 Žr. 2016 m. gegužės 31 d. Sprendimą *Reha Training* (C-117/15, EU:C:2016:379, 42 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

17 Pagal analogiją žr. Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalį.

44. Nepaisant galimai didelio teismo pareigūnų, kuriems medžiaga būtų paskelbta, skaičiaus, ji nebūtų skelbiama neribotam galimų gavėjų skaičiui, kaip Teisingumo Teismas nurodė 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764) 37 punkte. Vietoj to medžiaga būtų paskelbta aiškiai apibrėžtai ir ribotai arba uždarai grupei asmenų, kurie savo funkcijas įgyvendina viešojo intereso tikslais ir kuriems (tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas) taikomos teisinės ir etinės taisyklės dėl, *inter alia*, informacijos ir per teismo procesą gautų įrodymų naudojimo ir atskleidimo.

45. Mano nuomone, autorių teisių saugomą medžiagą pateikiant teismui kaip įrodymą per teismo procesą iš principo nepažeidžiamos išimtinės autorių teisių į tą medžiagą turėtojo teisės, pavyzdžiui, iš autorių teisių turėtojo neatimama galimybė reikalauti tinkamo atlyginimo už savo kūrinį. Galimybe pateikti autorių teisių saugomą medžiagą kaip įrodymą civilinėje byloje veikiau užtikrinama Chartijos 47 straipsnyje garantuojama teisė į veiksmingą teisinę gynybą ir teisė į teisingą bylos nagrinėjimą. Proceso šalies teisės į gynybą būtų rimtai pažeistos, jeigu ji negalėtų teismui pateikti įrodymų tuo atveju, jei kita to proceso šalis ar trečiasis asmuo dėl tų įrodymų remtųsi autorių teisių apsauga [18].

46. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Chartijos 17 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos intelektinės nuosavybės teisės nėra absoliučios – jas reikia palyginti su kitomis Chartijoje garantuojamomis teisėmis ar įvertinti į šias atsižvelgiant [19].

47. Šių teisių esmė nepažeidžiama dėl to, kad nacionalinėje teisėje ar praktikoje proceso šalims leidžiama teismo procese naudoti autorių teisių saugomą medžiagą ar ja remtis, ypač atsižvelgiant į tai, kad autorių teisių apsauga neprarandama vien dėl to, kad ta medžiaga remiamasi toje byloje.

48. Ketvirtuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar šio vertinimo nekeičia tai, kad Švedijos teisės aktuose nustatytas bendrasis galimybės susipažinti su viešaisiais dokumentais principas, pagal kurį bet kuris prašymą pateikęs asmuo gali susipažinti su teismui pateiktais procesiniais dokumentais, išskyrus atvejus, kai juose yra konfidencialios informacijos [20]. Mano nuomone (tą patį nurodė ir Komisija [21], ir Švedijos vyriausybė [22]), tai, kad tokiomis aplinkybėmis bylos šalis pateikia teismui autorių teisių saugomą medžiagą, nereiškia, kad *bylos šalis* tokią medžiagą paskelbė viešai, nes galiausiai pats teismas (ar jo pareigūnai) galbūt gali leisti susipažinti su ta medžiaga pagal nacionalines informacijos laisvės ar skaidrumo taisykles [23].

49. Šiuo klausimu Teisingumo Teismo turimoje bylos medžiagoje nėra jokių duomenų, kad Švedijos teismai ar teismo pareigūnai kam nors iš tikrųjų būtų leidę susipažinti su aptariama autorių teisių saugoma medžiaga arba kad kas nors būtų to prašęs.

18 2012 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Otis ir kt.* (C-199/11, EU:C:2012:684) 71 punkte Teisingumo Teismas konstatavo, kad šalių procesinio lygiateisiškumo principas, kuris neatsiejamas nuo pačios teisingo bylos nagrinėjimo koncepcijos, apima pareigą kiekvienai šaliai suteikti protingą galimybę pateikti savo poziciją, įskaitant įrodymus, tokiomis sąlygomis, dėl kurių ji neatsidurtų aiškiai mažiau palankioje padėtyje nei jos priešininkas. Iš tiesų manau, kad siekis išvengti tokio pavojaus yra Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 3 dalies e punkte numatytos neprivalomos autorių teisių apsaugos išimties ar jos apribojimo administracinės procedūros ar teismo proceso tikslais funkcija. Tačiau būtina pažymėti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašymo priimti prejudicinį sprendimą 6 punkte konkrečiai nurodė, kad jo pateikti klausimai nesusiję su Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 3 dalies e punkto taikymu.

19 Pagal analogiją žr. 2019 m. liepos 29 d. Sprendimą *Pelham ir kt.* (C-476/17, EU:C:2019:624, 33 ir 34 punktai). Taip pat žr. 2019 m. liepos 29 d. Sprendimą *Funke Medien NRW* (C-469/17, EU:C:2019:623, 72 punktas).

20 Esminis šio klausimo aspektas (nors iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos tai neaišku) galbūt yra pavojus, kad autorių teisių saugomą medžiagą oportunistiškai pateikiant kaip įrodymą teismo procese tuo procesu gali būti manipuliuojama, siekiant sudaryti sąlygas visuomenei susipažinti su autorių teisių saugoma medžiaga pagal informacijos laisvės ar skaidrumo taisykles ir taip pažeidžiant išimtines autorių teises.

21 Žr. Komisijos pastabų 20 punktą.

22 Žr. Švedijos vyriausybės 2020 m. gegužės 6 d. atsakymo į rašytinius Teisingumo Teismo klausimus 25 punktą.

23 Žr. Direktyvos 2001/29 9 straipsnį, kuriame numatyta, kad ši direktyva nepažeidžia nuostatų dėl, *inter alia*, *viešųjų dokumentų* prieinamumo. Švedijos vyriausybė nurodė, kad pagal Švedijos teisės aktus dokumentai, kuriuos proceso šalis pateikė teismui, yra viešieji dokumentai, todėl visuomenė iš principo gali su jais susipažinti. 2017 m. kovo 1 d. Sprendimo *ITV Broadcasting ir kt.* (C-275/15, EU:C:2017:144) 26 punkte Teisingumo Teismas nurodė, kad Direktyvos 2001/29 9 straipsniu, siejamu su tos direktyvos 60 konstatuojamąja dalimi, siekiama palikti galioti nuostatas, kurios taikomos kitose srityse nei ta, kuri suderinta minėta direktyva.

50. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo prašyme tik nurodė, kad pagal nacionalinį įstatymą dėl informacijos laisvės visuomenei suteikta teisė *susipažinti* su šia medžiaga [24]. Pagaliau tai yra bendrasis teisės aktų dėl informacijos laisvės tikslas ir nacionaliniu, ir Sąjungos lygmenimis [25]. Iš tiesų ši sąvoka yra Švedijos įstatymo dėl spaudos laisvės [26], kuriuo remiamasi daugelio kitų valstybių narių ir Sąjungos lygmens teisės aktuose dėl informacijos laisvės, pagrindas, nes pagal to įstatymo 2 skyriaus 1 straipsnį visuomenės nariai *paprastai* turi teisę susipažinti su teismo dokumentais [27]. Švedijos vyriausybė taip pat nurodė, kad autorių teisės yra saugomos Švedijos Konstitucijoje pagal Autorių teisių įstatyme nustatytas taisykles. Tačiau Autorių teisių įstatymo 26b straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad, nepaisant autorių teisių apsaugos taisyklių, viešieji dokumentai viešai skelbiami pagal Spaudos laisvės įstatymo 2 skyriuje nustatytas sąlygas.

51. Vis dėlto yra šio bendrojo skaidrumo principo išimčių. Nors tai galiausiai turi patikrinti nacionalinis teismas, Švedijos vyriausybė, atsakydama į Teisingumo Teismo pateiktą rašytinį klausimą, informavo, kad OSL 31 skyriaus 23 straipsnyje [28] numatyta autorių teisių saugomos medžiagos apsaugos sąlyga. Taigi atrodo, kad šios apsaugos sąlygos poveikis (vėl tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas) yra toks, kad medžiagoje, kuriai taikomos autorių teisės, pateikta informacija tam tikromis sąlygomis yra laikoma konfidencialia ir jos negalima atskleisti, jei nėra konkrečios nuostatos, kurioje būtų nustatyta kitaip [29].

52. Be to (ir galbūt dar svarbiau), Švedijos vyriausybė nurodė, kad, nors Autorių teisių įstatymo 26b straipsnio 1 dalyje reglamentuotas viešųjų dokumentų atskleidimas, tame straipsnyje *teisė naudoti tokius dokumentus nesuteikiama*. Kaip nurodė ši vyriausybė, „bet kuris asmuo, kuriam pagal šią nuostatą buvo pateikta kūrinio kopija, negali ja disponuoti, pažeisdamas [Autorių teisių įstatymą]. Norint tą kopiją toliau naudoti bet kuriuo būdu reikalingas autoriaus leidimas arba turi būti remiamasi viena iš [Autorių teisių įstatyme] numatytų autorių teisių apsaugos išimčių“.

53. Taigi atrodo, kad autorių teisių saugoma medžiaga netampa viešai prieinama pagal Įstatymo dėl spaudos laisvės nuostatas dėl informacijos laisvės *vien* dėl to, kad ta medžiaga buvo atskleista, pateikta ar kitaip padaryta prieinama kaip įrodymas per teismo procesą.

54. Kitaip tariant, tokios autorių teisių saugomos medžiagos atskleidimas pagal skaidrumo taisykles neturi tokio didelio poveikio, kad išnyktų tos medžiagos, kaip autorių teisių saugomos medžiagos, statusas ir kad ji taptų viešai prieinama.

55. Taigi, akivaizdu (žinoma, tai galiausiai turi patikrinti nacionalinis teismas), kad Švedijos teisėje nenumatyta ar neleidžiama, kad autorių teisių apsaugos būtų netenkama *vien* dėl to, kad viena iš šalių tą medžiagą pateikė kaip įrodymą civilinėje byloje, ir kad vėliau trečiasis asmuo gali su ta medžiaga susipažinti pagal Švedijos įstatymą dėl informacijos laisvės.

24 Žr. sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą 18 punktą.

25 Žr. SESV 15 straipsnio 3 dalį.

26 Švedijos Vyriausybė nurodė, kad visuomenės galimybė susipažinti su teismui pateiktais pareiškimais ir įrodymais yra reglamentuota *offentlighets – och sekretesslag (2009:400)* (2009 m. Įstatymas Nr. 400 dėl viešųjų dokumentų skaidrumo ir konfidencialumo, toliau – OSL) ir Spaudos laisvės įstatymo 2 skyriuje.

27 Švedijos vyriausybė nurodė, kad, nors bet kuris asmuo, kuris prašo leisti susipažinti su viešuoju dokumentu, sumokėjęs administracines išlaidas taip pat turi teisę gauti to dokumento kopiją, viešojo administravimo institucijos iš principo nėra įpareigotos to dokumento pateikti elektroninėmis priemonėmis. Žr. Švedijos vyriausybės atsakymo 37 punktą. Atrodo, jog taip užtikrinama, kad teismai autorių teisių saugomos medžiagos iš principo neskelbtų viešai (tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas).

28 Šioje nuostatoje nurodyta:
„Informacija, pateikta autorių teisių saugomame kūrinyje, dėl kurios negalima daryti prielaidos, kad ji neturi komercinės vertės, yra konfidenciali, išskyrus atvejus, kai akivaizdu, kad tokią informaciją galima atskleisti nepažeidžiant teisių turėtojų teisių, ir:
1) yra pateisinamų priežasčių manyti, kad kūrinys dar nėra padarytas viešai prieinamas, kaip tai suprantama pagal [Autorių teisių įstatymą];
2) yra pateisinamų priežasčių manyti, kad kūrinys buvo pateiktas administravimo institucijai be teisių savininko sutikimo; ir
3) informacijos atskleidimas yra jos padarymas prieinamos, kaip tai suprantama autorių teisių srityje.
Pagal pirmą dalį nelaikoma, kad kūrinys, pateiktas pagal [Įstatymo dėl spaudos laisvės] 2 skyrių arba perduotas iš vienos viešojo administravimo institucijos į kitą, buvo padarytas viešai prieinamas.“

29 Žr. OSL 8 skyriaus 1 straipsnį.

56. Apibendrinant galima pažymėti, kad jei tame įstatyme būtų nustatyta kitaip ir autorių teisės faktiškai galėtų būti prarastos autorių teisių saugomą dokumentą tiesiog pateikiant kaip įrodymą civilinėje byloje, manyčiau, kad Švedijos Karalystė Direktyvos 2001/29 reikalavimus būtų akivaizdžiai netinkamai perkėlusi į nacionalinę teisę ir nesilaikiusi Chartijos 17 straipsnio 2 dalies reikalavimų dėl veiksmingos intelektinės nuosavybės apsaugos. Tokia padėtis aiškiai prieštarautų reikiamo autorių teisių apsaugos lygio, kuris teisių turėtojams garantuojamas Direktyvoje 2001/29 (ir atitinkamai Chartijos 17 straipsnio 2 dalyje), esmei, nes teisių turėtojai nebūtų veiksmingai apsaugoti siekiant užkirsti kelią tokiam autorių teisių praradimui.

57. Kadangi (nors tai dar turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas) akivaizdu, jog taip nėra, šio klausimo toliau nagrinėti nebūtina.

58. Manau, kad proceso šalies įvykdytas autorių teisių saugomos medžiagos perdavimas teismui elektroniniu būdu kaip įrodymo nelaikomas „viešu paskelbimu“ arba „viešu platinimu“ pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį. Vien tai, kad tokie įrodymai laikomi viešuoju dokumentu ir kad dėl šios priežasties visuomenė iš principo gali susipažinti su aptariama autorių teisių saugoma medžiaga pagal nacionalines informacijos laisvės ar skaidrumo taisykles, nereiškia, kad ši medžiaga yra viešai prieinama ir kad autorių teisių apsauga jai netaikoma.

VI. Išvada

59. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen* (Svea apeliacinis teismas, veikiantis kaip apeliacinis teismas, nagrinėjantis intelektinės nuosavybės ir ekonomines bylas, Stokholmas, Švedija) pateiktus klausimus:

Proceso šalies įvykdytas autorių teisių saugomos medžiagos perdavimas teismui elektroniniu būdu kaip įrodymo nelaikomas „viešu paskelbimu“ arba „viešu platinimu“ pagal 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo 3 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį. Vien tai, kad tokie įrodymai laikomi viešuoju dokumentu ir kad dėl šios priežasties visuomenė iš principo gali susipažinti su aptariama autorių teisių saugoma medžiaga pagal nacionalines informacijos laisvės ar skaidrumo taisykles, nereiškia, kad ši medžiaga yra viešai prieinama ir kad autorių teisių apsauga jai netaikoma.